

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/8/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200432
Dátum vydania rozhodnutia: 08.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014200432.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: AUTO ROTOS - ROZBORA s.r.o., IČO: 35 918 519, so sídlom Račianska č. 184/B, 831 05 Bratislava, zast.: LEGAL & CORP s.r.o., advokátskym spoločenstvom, IČO: 47 237 325, so sídlom Gajova č. 11, 811 09 Bratislava, proti žalovanému (v konaní sťažovateľ): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica vo veci všeobecnej správnej žaloby, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. júla 2016 č.k. 6S 54/2014-116, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. júla 2016 č. k. 6S 54/2014-116 ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. 1100302/1/605826/2013/1042 zo 17.12.2013 (ďalej na účely rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“ - príloha č. 1 daňového spisu) žalovaný ako odvolací finančný orgán konajúci v zmysle § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava (ďalej na účely rozsudku len „správca dane“) č. 9104405/5/4408583/2013/Sia z 30.09.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na preskúmanú vec odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to

dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bol podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku žalobcovi ako platiteľovi dane (viď aj jeho IČ DPH) vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie september 2008 v tam uvedenej sume na tom právnom základe, že oproti nadmernému odpočtu (správca dane použil terminológiu „daň vyrubená podaným daňovým priznaním“) vykázanému v daňovom priznaní za uvedené zdaňovacie obdobie bola správcom dane zistená daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty.

Podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

3. Vyrubenie dane pri aplikácii ustanovenia § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej tiež na účely rozsudku „zák. č. 222/2004 Z.z.“) správca dane odôvodnil tým, že šetrením za zdaňovacie obdobie rokov 2007, 2008, 2009 a január 2010, marec - december 2010 boli zistené také skutočnosti a vykonané dôkazy, ktoré odôvodňovali potvrdiť výsledok daňovej kontroly uvedený v protokole z daňovej kontroly č. 9104405/5/1113356/2013/Sia z 22.03.2013 (ďalej na účely rozsudku len „protokol“).

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

4. Nehodnovernými majú byť podľa správcu dane údaje fakturované na vstupe, ktoré sa týkajú nasledujúcich zdaniteľných obchodov žalobcu:

a) zabezpečenie stavebných prác v prospech žalobcu v zmysle zmluvy o dielo zo dňa 20.03.2006 na zhotovenie stavby (ďalej na účely rozsudku len „zmluva o dielo“) od poskytovateľa služby H.T.KOV s.r.o., Košice (ďalej na účely rozsudku len „dodávateľ stavby“), za ktorých údajné vykonanie vystavil dodávateľ stavby faktúru z 30.09.2008,

i) z údajov na uvedenej faktúre nie je zrejmé, aký tovar, resp. služby boli dodávateľom stavby v prospech žalobcu dodané,

ii) absentovali súpisy vykonaných prác a ani žalobca tieto súpisy a ani stavebný denník správcovi dane nepredložil,

iii) predmetom zmluvy o dielo bolo zabezpečiť

(1) výmenu fóliovej strechy pre Autosalón Škoda VW so súvisiacimi klampiarskymi prácami, opravu presvetleného kužeľa strechy, odstránenie zatekania,

(2) dodávku a montáž strešných nosníkov pre Halu kontroly originality a

(3) dodávku a montáž oceľových schodov vrátane nerezového obloženia a nerezového zábradlia do priestorov Autosalónu A1 a dodávku a montáž oceľových točitých schodov so zábradlím do Haly kontroly originality,

(4) za pevne dohodnutú cenu v termíne od 30.03.2008 do 20.09.2008,

iv) záverečné dodacie práce mala vykonať spoločnosť RENOVING s.r.o., Bratislava, pričom

(1) žalobca mal uhradiť hore uvedenú celkovú cenu nie dodávateľovi stavby ale bezhotovostným prevodom na účet spoločnosti PHOTOART s.r.o., Bratislava z titulu Zmluvy o postúpení pohľadávky a urovnaní (ďalej tiež „factoringová zmluva“, ktorá nebola správcovi dane predložená a ani o jej existencii svedok pán H. P. nevedel).

5. Ďalej žalovaný poukázal na zápisnicu o ústnom pojednávaní z 11.04.2012 so svedkom pánom H. P. (konateľ dodávateľa stavby), v ktorom menovaný svedok uviedol, že

- predložené faktúry týkajúce sa vyhotovenia stavby nevystavil, podpis na faktúrach nie je jeho,
- nemá vedomosť o tom, že by bol konateľom nejakej spoločnosti,
- spoločnosť žalobcu nepozná, žiadny tovar ani služby pre žalobcu neposkytol a ani nezaobstaral,
- v súvislosti s preverovanými obchodmi nikdy neposkytol a ani neprijal žiadne peniaze.

6. Vo vzťahu k dodávateľovi stavby má správca dane zistené, že tento

- za roky 2008 a 2009 až do svojho „ex offio“ zrušenia uznesením Okresného súdu Košice I. zo dňa 18. februára 2009 nepodal priznanie dane z pridanej hodnoty za žiadne obdobie ani na výzvu správcu dane,
- v mieste sídla sa nikdy nenachádzal, nenahlásil správcovi dane žiadne prevádzky a ani nemal zamestnancov,
- nikdy nebolo preukázané, že by vykonával ekonomickú činnosť v zmysle zák. č. 222/2004 Z.z.

7. Vo vzťahu k factoringovej zmluve žalobca predložil Oznamovací list z 05.12.2007 dodávateľa stavby (viď príloha č. 78 spisu správcu dane), v ktorom tento oznamuje, že so spoločnosťou PHOTOART s.r.o. uzavrel factoringovú zmluvu, na základe ktorej postúpil uvedenej spoločnosti PHOTOART s.r.o. generálne všetky svoje pohľadávky, ktoré mu vzniknú voči žalobcovi v rámci ich vzájomných dodávateľsko-odberateľských vzťahov a žiada o vykonanie ich úhrad na jej účet.

8. Následne mala byť úhrada predmetných faktúr vykonaná zápočtom na základe zmluvy o postúpení pohľadávky a urovnaní z 19.08.2009 medzi žalobcom ako postupcom a dodávateľom zariadenia ako postupníkom (ďalej len „zmluva o urovnaní“), hoci podmienka uvedená v čl. V zmluvy o urovnaní na vykonanie zápočtu, t.j. úhrada postúpenej pohľadávky zo strany žalobcu ako dlžníka postupníkovi, podľa zistenia správcu dane nebola nikdy vykonaná.

9. Na základe vykonaných dôkazov v zmysle § 24 Daňového poriadku (najmä preverenie výpovede pána H. P. v pozícii konateľa dodávateľa stavby, ktorý poprel akékoľvek činnosti spojené s predmetom zmluvy o dielo vrátane vystavovania faktúr pre žalobcu, a zohľadnenie neúčasti žalobcu na uvedenom vypočutí), správca dane dospel k záveru, ktorý si osvojil aj žalovaný, že u vyššie uvedeného dodávateľa stavby nevznikla daňová povinnosť v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. nakoľko žalobca nepreukázal, že zdaniteľný obchod dodávateľ stavby uvedený ako platiteľ na faktúre zrealizoval, a tým nemohol vzniknúť ani nárok na odpočítanie dane u žalobcu.

10. V súvislosti s uvedeným tak správca dane ako aj žalovaný vyhodnotili relevanciu získanej stavebnej dokumentácie (kolaudačné rozhodnutie z 21.01.2002 na užívanie stavby „Autosalón a servis značkových vozidiel Škoda“ na Račianskej ulici v Bratislave na pozemku parc.č. XXXXX/XX, k.ú. S. pre stavebníka ROTOS - CREDIT, s.r.o., Pestovateľská ul. č. 10, Bratislava) s tým, že nakoľko boli vydané na inú právnickú osobu, tak nie je možné prisvedčiť obrane žalobcu, že v zmysle § 659 a nasl. Občianskeho zákonníka došlo k uzavretiu zmluvy o výpožičke.

11. Vo vzťahu k predloženej zmluve z 12.05.2005 o predaji časti podniku medzi spoločnosťou AUTO ROTOS s.r.o. ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim správca dane po zistení, že sa týka výlučne nehnuteľnosti - stanica technickej kontroly, súp.č. XXXX, na parc.č. XXXXX/X, parc.č. XXXXX/X, XXXXX/X, parc.č. XXXXX/XX a k nehnuteľnostiam patriacemu príslušenstvu (čistička odpadových vôd, prípojka vody, vodomerná šachta, kanalizačná prípojka, spevnené betónové plochy, prípojka elektriny a plynu, brány a plot zo zadnej strany pozemku), tak vyslovil záver, že sa netýkajú ani jedným prípadom sporom dotknutých nehnuteľností, takže argumenty daňového subjektu vo vyjadrení sú bezpredmetné.

Na uvedenom základe potom správca dane neprisvedčil obrane žalobcu, že v zmysle § 659 a nasl. Občianskeho zákonníka došlo k uzavretiu zmluvy o výpožičke.

II.

Konanie na správnom súde

A)

12. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca postupom podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej na účely rozsudku len „O.s.p.“) prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave žalobu zo 17.03.2014.

13. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 14.05.2014 č.k. 6S/54/2014-77 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.07.2014 č.k. 6S/54/2014-84 odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia na tom právnom základe, že okamžitým výkonom rozhodnutia, zaväzujúceho žalobcu k splateniu daňovej povinnosti by mohlo dôjsť k neschopnosti žalobcu uhrádzať záväzky z pracovnoprávnych vzťahov, k prepúšťaniu zamestnancov (v súčasnosti zamestnáva 42) a v konečnom dôsledku aj k ukončeniu jeho podnikateľskej činnosti.

B)

14. Krajský súd v Bratislave ako správny súd konajúci po 01.07.2016 v zmysle ustanovenia § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej na účely rozsudku len „S.s.p.“) posúdil zákonnosť preskúmaného rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu daňovými orgánmi bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci [záver uvedeného konštatovania sa kasačnému súdu javí ako nepodložený].

Preto podľa § 191 ods. 1 písm. d) S.s.p. vo svojom rozsudku (ďalej len „napadnutý rozsudok“) vyslovil, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 491 ods. 1 S.s.p. platí, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 191 ods. 1 písm. d) a e) S.s.p. správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak

d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov,

e) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

15. S poukazom na relevantné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, Daňového poriadku, zák. č. 222/2004 Z.z. ako aj na početnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej na účely rozsudku len „Súdny dvor“) a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného správny súd poukázal na to, že žalovaný si vytvoril nesprávny záver o tom, že reálnosť dodania zdaniteľného plnenia bola spochybnená zo zistenia, že dodávateľ a subdodávateľ žalobcu takéto dodanie nemohli uskutočniť.

16. So zdôraznením judikatúry Súdneho dvora (rozsudok Súdneho dvora vo veci C -18/13, marginálne body č. 31 a 32) správny súd zdôraznil, že samotná skutočnosť, že v preskúmanej veci nebolo plnenie poskytnuté žalobcovi skutočne vykonané dodávateľom uvedeným na faktúrach, ešte nepostačuje na vylúčenie práva na odpočet, na ktoré má žalobca nárok (viď bod č. 50 napadnutého rozsudku).

17. V tejto súvislosti správny súd zdôraznil, že skutočnosť, že žalobca nepredložil správcovi dane stavebné povolenie, v ktorom by bola osobitne povolená predmetná stavba, nemohlo v zmysle zák. č. 222/2004 Z.z. byť jediným právne relevantným argumentom pre konštatovanie, že sa predmetný zdaniteľný obchod neuskutočnil. Takýmto argumentom by bolo len zistenie, že sa jednotlivé súčasť dodávky podľa vyššie opísanej zmluvy o dielo v priestoroch žalobcu nenachádzajú.

Či daňové orgány zisťovali, či jednotlivé súčasť dodávky podľa zmluvy o dielo boli zrealizované, tak táto skutočnosť podľa správneho súdu z preskúmaných rozhodnutí ani z daňového spisu nevyplýva.

18. Ďalej správny súd uviedol, že neuskutočnenie zdaniteľného obchodu nepreukazuje ani zistenie, že dodávateľ stavby nemohol jeho dodanie pre žalobcu zabezpečiť vzhľadom na nedostatok ľudských zdrojov, absenciu dokladov o dodaní plnenia a nepodanie daňových priznaní pre DPH v rozhodnom období.

V súvislosti s uvedeným správny súd zásadne nesúhlasil s argumentom žalovaného, že dodanie zdaniteľného plnenia, a to bez ďalšieho vysvetlenia, vyvracia tvrdenie konateľa dodávateľa stavby, že predmetný tovar ani služby pre žalobcu neposkytol ani nezaobstaral, žalobcu nepozná, nemá vedomosť o tom, že by bol konateľom nejakej spoločnosti, faktúry nevystavil ani nepodpísal, podpis na faktúre nie je jeho a v súvislosti s preverovanými obchodmi nikdy neposkytol ani neprijal žiadne peniaze (viď bod č. 58 napadnutého rozsudku). Správny súd tiež zdôraznil, že „žalovaný a ani správca dane sa dostatočne v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberali vysvetlením, prečo výpoveď konateľa H.T.KOV s.r.o., aj cez všetky preukázateľné nepravdy ním tvrdené považovali ohľadom skúmaného uskutočnenia zdaniteľných obchodov za dôveryhodnejšiu a právne významnejšiu, ako bola výpoveď konateľa žalobcu a ním predložených dôkazov.“

19. Pokiaľ teda daňové orgány v konaní nepreukázali, že zdaniteľné obchody vôbec prebehli a nepreukázali neexistenciu predmetných zdaniteľných plnení, potom bolo z ich strany potrebné objektívne preukázať, že žalobca vedel alebo mal vedieť, že uvedené plnenia zakladajúce nárok na odpočet DPH je súčasťou daňového podvodu zo strany osoby vystavujúcej faktúru alebo iného predchádzajúceho subjektu dodávateľského reťazca (viď rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach sp.zn. C-80/11 z 21.06.2012 - Mahagében a Dávid), čím sa aj na správcu dane prenieslo dôkazné bremeno.

20. V uvedenej súvislosti tiež správny súd poukázal na to, že žalobca tvrdil, že mu dodávka bola dodaná tak, ako sa deklaruje na ním predložených účtovných dokladoch, a požaduje vrátenie DPH, ktorú zaplatil na vstupe na základe vystavených faktúr dodávateľom stavby.

S tým súvisí aj podľa správneho súdu skutočnosť, že dodávateľ žalobcu nepodal v rozhodnom čase daňové priznania a neodviedol do štátneho rozpočtu DPH, tak toto môže byť len dôkazom o protiprávnosti konania dodávateľa, ale nemožno to považovať za objektívny dôkaz protiprávnosti konania žalobcu. Správny súd preto vyslovil názor, že k spochybneniu nároku žalobcu na vrátenie DPH zaplatenej na vstupe nepostačuje konštatovanie, že nie je možné vylúčiť, že žalobca vedel alebo mohol vedieť, že plnenie je poznačené protiprávnosťou konania v niektorej časti reťazca firmami, ktorého súčasťou sa žalobca stal.

21. Rovnako správny súd poukázal na zásadu dôkazného bremena, že zistenie, či u iného daňového subjektu došlo k podvodnému konaniu, je na správcovi dane, resp. orgánoch činných v trestnom konaní. Žalobcovi ako daňovému subjektu zákon nedáva právne prostriedky na sledovanie výrobných a obstarávacích procesov svojich dodávateľov. Skutočnosť, či žalobca ako daňový subjekt vedel, alebo mohol vedieť, že sa prijatím plnenia bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom, je dôkazným bremenom, správcu dane.

22. Tiež správny súd zdôraznil s prihliadnutím na hore citovanú judikatúru Súdneho dvora (aj vo veci Optigen Ltd, resp. Kittel - viď bod č. 68 napadnutého rozsudku), že uplatnenie nároku na odpočet dane na vstupe u osôb povinných k dani, ktorých plnenia boli v rámci reťazca poskytnuté s úmyslom dopustiť sa podvodu, alebo pokiaľ ich plnenia nasledovali v dodávateľskom reťazci, kedy tieto osoby o podvodnom konaní nevedeli, alebo nemohli vedieť, nemôže byť týmto osobám odopreté.

Neskôr bola táto zásada spresnená tak, že vo vzťahu k nedbanlivosti a úmyslu je Súdny dvor tohto názoru, že osobe povinnej k dani, ktorá vedela alebo musela vedieť, že prijatím určitého plnenia sa bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom v oblasti dane z pridanej hodnoty, môže byť uplatnenie nároku na odpočet dane odopreté.

23. V preskúvanom konaní však podľa správneho súdu nebolo relevantným spôsobom spochybnené, že dodávky (zdaniteľné obchody) prebehli tak, ako sa uvádza na predmetných faktúrach (viď bod č. 69 napadnutého rozsudku).

S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel správny súd k záveru, že žaloba je dôvodná.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

A)

24. Proti napadnutému rozsudku sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť zo 04.08.2016 (č.l. 124) z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

25. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že správny súd:

- nesprávne konštatoval že žalovaný si k rozporným zdaniteľným obchodom vytvoril nesprávny záver,
- konateľ H. P. poprel akékoľvek činnosti pre žalobcu, o žalobca sa tohto pojednávania nezúčastnil,
- o nevyužil svoje právo byť prítomný pri jeho výpovedi a klásť svedkovi otázky,
- nesúhlasí s tvrdením súdu, že z vyjadrenia žalovaného pred súdom dňa 06.07.2016 vyplýva, že tento nespochybnil, že predmetné dodávky existujú,
- o skutočnosť, že stavba existuje od roku 2002, sama o sebe nepreukazuje, že žalobcovi deklarované stavebné práce v roku 2008 dodal dodávateľ stavby,
- o dodávateľovi stavby chýbali akékoľvek ľudské a materiálne zdroje, nemal žiadnych zamestnancov, nebolo jasné, akým spôsobom prepravil materiál,
- stavba autosalón a servis na Račianskej ul. 184, Bratislava bola postavená na základe stavebného povolenia z 08.03.1999,
- o návrh na kolaudáciu bol podaný 19.11.1999,
- o rozhodnutie o kolaudácii bolo vydané v roku 2002,
- o stavebníkom bola spoločnosť AUTO - ROTOS s.r.o., Bratislava ako doterajší vlastník, § je samostatne registrovaná na DPH,
- nesúhlasí so záverom správneho súdu, či vôbec daňové orgány zisťovali na mieste, či žalobcom deklarovaná dodávka stavebných prác, tovaru a súvisiacich služieb bola naozaj uskutočnená,
- nesúhlasí so záverom správneho súdu, že žalovaný cez všetky preukázateľné nepravdy pánom P. tvrdené považovali je ohľadom skúmaného uskutočnenia zdaniteľných obchodov za dôveryhodnejšie.

26. Záverom sťažovateľ navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu ako nedôvodnú zamietnuť alebo zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

B)

27. Z vyjadrenia žalobcu z 30.08.2016 (č.l. 133) vyplýva, že sťažovateľ neuvádza žiadne nové právne relevantné skutočnosti. Žalobca sa pridrižiava a súhlasí s právnym názorom správneho súdu uvedeným v napadnutom rozsudku, pričom do pozornosti dáva svoje predošlé vyjadrenia v preskúvanej veci.

Ďalej žalobca prezentoval svoju argumentáciu, prečo je nesporná existencia predmetu plnenia ako aj že obstaranie stavby cez jej dodávateľa je podložené nielen zmluvou o dielo ale aj preberacím protokolom, v ktorom sa konštatuje prevzatie a odovzdanie diela s konkrétnym popisom (č.l. 135).

28. Čo sa týka judikatúry Súdneho dvora, tak podľa žalobcu si žalovaný vytvoril nesprávny záver o tom, že realnosť dodania zdaniteľného plnenia bola spochybnená zo zistenia, že dodávateľ stavby takéto dodanie nemohol uskutočniť.

Tiež žalobca citoval rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach sp.zn. C-80/11 z 21.06.2012 - Mahagében a Dávid (s podporou v rozsudkoch sp.zn. C - 285/11 zo 06.12.2012 vo veci účastníka

Bonik alebo sp.zn. C-18/13 z 13.02.2014 vo veci účastníka Maks Pen), z ktorého vyplýva, že nemožno zdaniť nej osobe zamietnuť právo odpočítať hodnotu splatnej alebo zaplatenej dane za služby, ktoré jej boli poskytnuté, z hodnoty DPH z dôvodu, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tieto služby alebo jeden z jej poskytovateľov, sa dopustila nezákonnosti a bez toho, aby tento orgán objektívne preukázal, že samotná dotknutá zdaniťelná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce nárok na odpočet dane je súčasťou daňového podvodu zo strany osoby vystavujúcej faktúru alebo iného subjektu dodávateľského reťazca.

29. Ďalej žalobca uviedol, že nespĺnenie si daňovej povinnosti iného subjektu, nemôže byť žalobcovi ako daňovému subjektu na ťarchu. Žalobca taktiež nemá zákonnú možnosť sledovať alebo overovať plnenie si daňových povinností svojich dodávateľov. Pre žalobcu ako objednávateľa je podstatné, či dielo bolo zhotovené riadne a včas.

Účelový prístup sťažovateľa je podľa žalobcu zrejmý aj z jeho kasačnej sťažnosti na str. 4 bod 2., kedy sťažovateľ ako svoj argument uvádza, že mu nebolo jasné, ako sa tovar potrebný na zhotovenie stavby (diela) na stavbu prepravoval a že dodávateľovi chýbali ľudské a materiálne zdroje na zhotovenie diela.

30. Tiež žalobca opätovne využil judikatúru Súdneho dvora na podporu svojich argumentov s tým, že ak sa ukáže, že hoci bolo dodanie predmetu zdaniťelného obchodu uskutočnené (podľa žalobcu v preskúmanej veci preukázateľne bolo), no v skutočnosti nebolo vykonané ani dodávateľom, ani jeho subdodávateľom, môže správca dane pristúpiť k záveru o nepriznaní práva na odpočítanie dane iba za súčasného splnenia dvoch podmienok vyplývajúcich z judikatúry Súdneho dvora.

V preskúmanej veci však podľa žalobcu nedošlo k preukázaniu ani jednej z týchto podmienok, pričom tieto podmienky neboli v rámci daňového konania posudzované.

31. Vo vzťahu k dôkazným prostriedkom predloženým správcovi dane žalobca zdôraznil, že tieto sú po právnej stránke perfektné (č.l. 139). Samotná jednoduchosť zmluvy o dielo alebo absencia súpisov práv podľa žalobcu nepredstavuje dôkaz usvedčujúci žalobcu z nekalého konania.

Vo vzťahu k výpovedi pána P. ako svedka žalobca zdôraznil

- že správca dane nepreveroval, akým spôsobom sa menovaný konateľ spoločnosti dostal do svojej funkcie, a ďalej
- poukázal na Zmluvu o postúpení pohľadávky a urovnaní, ktorú podpísal práve pán P., a to s notársky overeným podpisom u notára JUDr. Petra Varhalíka.

32. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok potvrdil.

Pre prípad úspechu si žalobca uplatnil trovy odvolacieho konania vo vyčíslenej výške 363,32 €.

IV.

Právne názory kasačného súdu

33. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou v spojení s § 439 ods. 3 písm. a/ S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. dôvodná, a preto v súlade s kasačnou právomocou mu zverenou zákonodarcom rozhodol o zrušení napadnutého rozsudku a o vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia

rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 08. júna 2017 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

34. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci sťažovateľa), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správcu dane. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

35. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu nedostatkov konania a rozsudku krajského súdu v rozsahu sťažnostných bodov. Preto kasačnému súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

36. V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti dôvodu kasačného dôvodu.

37. Sťažovateľ namieta, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmvanú vec, t.j. meritum sporu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

38. Nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

39. Správny súd najmä vytýkal sťažovateľovi nesprávny skutkový záver, že - že realnosť dodania plnenia vyplývajúceho zo zdaniteľného obchodu bola spochybnená zo zistenia, že dodávateľ stavby takéto dodanie nemohol uskutočniť (viď bod č. 16 a 17), o čo nepriamo podporuje absencia povinnej stavebnej či inej užívacej dokumentácie vrátane rozhodnutí správnych orgánov.

40. Uvedené skutkové zistenia správny súd neaplikoval na ustanovenia § 49 ods. 1, odsek 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z., hoci ich spomenul, ale s poukazom na základné zásady daňového konania (viď body č. 37 a č. 38 napadnutého rozsudku) a čl. 59 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky prekvapivo pristúpil k priamej aplikácii judikatúry Súdneho dvora.

Tento svoj právno-aplikačný postup, hoci je správny súd v zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky viazaný príkazom v rozhodovacej činnosti aplikovať slovenský právny poriadok, a iba v prípade kolízie vnútroštátneho práva s medzinárodným právom verejným môže pristúpiť k výberu kolízneho práva, správny súd vôbec neodôvodnil.

1) K umelej konštrukcii zdaniteľného obchodu :

41. Správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ako už bolo vyššie uvedené, zásadne vychádzal z judikatúry Súdneho dvora. Z jeho doktríny o zákaze zneužitia daňového práva (viď rozsudok vo veci sp.zn. C-255/02 Halifax a spol. a ďalšie citované rozsudky - ďalej tiež „doktrína zneužitia práva“) pre správny súd vyplynul záver (viď najmä bod č. 41 napadnutého rozsudku), že ak daňové orgány nepreukázali uskutočnenie zdaniteľných obchodov ako aj neexistenciu predmetných zdaniteľných plnení, potom bolo z ich strany potrebné objektívne preukázať, že žalobca vedel alebo mal vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce nárok na odpočet DPH je súčasťou daňového podvodu zo strany osoby vystavujúcej faktúru alebo iného predchádzajúceho subjektu dodávateľského reťazca (viď rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach sp.zn. C-80/11 z 21.06.2012 - Mahagében a Dávid), čím sa na správcu dane malo preniesť dôkazné bremeno.

42. Následne správny súd (viď bod č. 50 napadnutého rozsudku) vyhodnotil skutkové zistenie, že hoci dodávateľ stavby nemohol dodanie stavby zabezpečiť zo subjektívnych dôvodov (chýbali mu ľudské zdroje, nebolo jasné, akým spôsobom prepravil materiál, uvedená spoločnosť nemala akékoľvek reálne doklady o uskutočnení zdaniteľného plnenia), tak toto zistenie nepreukazuje podľa správneho súdu neuskutočnenie zdaniteľného obchodu.

43. Správny súd následne s poukazom na judikatúru Súdneho dvora zdôraznil (viď body č. 52 a 53 napadnutého rozsudku), že správca dane mal na výber z dvoch alternatív právneho posúdenia, ktoré záviseli od skutočného stavu veci zisteného pri daňovej kontrole, a to

- že je objektívne preukázané, že zdaniteľné obchody neprebehli vôbec, že plnenia deklarované v dôkazoch produkovaných žalobcom mu neboli nikdy dodané, čo by znamenalo, že žalobca bol súčasťou skupiny vzájomne prepojených platiteľov dane, pričom títo vykonali viac súvisiacich plnení, ktoré ako celok vytvorili umelú situáciu, ktorej jediným cieľom bolo vytvoriť podmienky potrebné na vrátenie DPH zaplatenej na vstupe, alebo
- že zdaniteľné obchody síce prebehli, avšak žalobca bol súčasťou reťazca firiem, v ktorom sa vyskytol daňový podvod, resp. iná nezákonnosť, čo však znamenalo pre správcu dane toto preukázať.

44. S týmto výkladom judikatúry Súdneho dvora na skutkový stav, ako je v preskúmvanej veci samej, kasačný súd nemôže súhlasiť. Predovšetkým správca dane nie je zaťažený inkvizíčnou povinnosťou v teréne vyhľadávať, kto, ako a kde dielo vyhotovil. Identifikovať, t.j. presne opísať a preukázať spôsob, zhotoviteľa diela a miesto, kde sa nachádza predmet zdaniteľného obchodu, je v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku primárnou procesnou povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu, nakoľko týmto potvrdzuje hodnovernosť údajov uvedených v daňovom priznaní.

Preto doktrínu zneužitia práva je v zmysle citovaného rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Maks Pen (sp.zn. C-18/13, marginálny bod č. 22) možné v súdnom konaní aplikovať iba v prípade, ak je preukázané, že zdaniteľné obchody prebehli a ich materiálne výsledky reálne existujú.

45. Ďalšími podmienkami, ktoré uvedený rozsudok Súdneho dvora (sp.zn. C-18/13, marginálny bod č. 25) neodmysliteľne a kumulatívne spája s právom platiteľa na odpočítanie dane je, že žalobca, ako osoba dotknutá zdaniteľným obchodom, musí byť

- jednak zdaniteľnou osobou v zmysle tejto smernice,
- jednak využíva uvedené tovary a služby zakladajúce toto právo na výstupe pre potreby svojich vlastných zdaniteľných obchodov (plnení), a
- na vstupe musia byť tieto tovary a služby poskytnuté inou zdaniteľnou osobou.

46. Pokiaľ splní daňový subjekt uvedené podmienky, podľa Súdneho dvora právo na odpočítanie dane nemôže byť v zásade zamietnuté. Avšak boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, ako cieľ uznaný a podporovaný Smernicou č. 2006/112, je podľa Súdneho dvora dôvodom, prečo sa osoby podliehajúce súdnej právomoci nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovolávať noriem práva Únie vrátane práva na odpočet DPH.

47. Kasačný súd má zo skutkových záverov správcu dane jednoznačne preukázané, že správny súd v preskúmvanej veci nemal pristúpiť k aplikácii úniového práva prostredníctvom judikatúry Súdneho dvora, ale naopak nekolízny právny stav v preskúmvanej veci nasvedčoval aplikácii dotknutých ustanovení zák. č. 222/2004 Z.z.

Preto bolo povinnosťou správneho súdu preveriť splnenie základných podmienok stanovených vnútroštátnym právnym poriadkom na vznik práva na odpočítanie dane a následne, či si aj žalobca podaním daňového priznania toto právo v súlade s uvedeným právnym poriadkom uplatnil.

48. Medzi základné predpoklady vzniku práva na odpočítanie dane patrí vznik daňovej povinnosti u dodávateľa tovaru (v preskúmvanej veci ide o stavbu), s čím sa spája dôkazné bremeno žalobcu preukázať nadobudnutie tovaru od označeného platiteľa, ktorý vystupuje v úlohe jednoznačne identifikovateľného dodávateľa tovaru.

Následne je nutné zobrať do úvahy aj skutkové zistenia, ktoré môžu preukázať, že žalobca ako daňový subjekt ním deklarovaný a existujúce zariadenia pizzerie legálne užíva nielen v zmysle § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z. ale aj v súlade s inými právnymi predpismi na dodávky tovarov a služieb, z ktorých mu plynie príjem z ekonomickej činnosti.

49. Avšak správca dane prostredníctvom daňového spisu k posúdeniu možnosti subdodávateľa vlastnými finančnými a personálnymi prostriedkami vyhotoviť stavbu v zmysle zmluvy o dielo na zhotovenie stavby z 20.03.2006 prostredníctvom miestneho zisťovania predkladá dôkazy (zápisnice z miestneho zisťovania), ktoré spochybňujú splnenie vecných a formálnych podmienok vykonania zdaniteľného obchodu v termíne od 30.03.2008 do 20.09.2008:

- konateľ H. P. žiadny tovar ani služby pre žalobcu neposkytol, ani nezaobstaral,
- spoločnosť žalobcu nepozná,
- nemá vedomosť o tom, že by bol konateľom nejakej spoločnosti,
- faktúry nevystavil ani nepodpísal, podpis na faktúre nie je jeho,
- v súvislosti s preverovanými obchodmi nikdy neposkytol ani neprijal žiadne peniaze,
- dodávateľ stavby hlásenie k zamestnaneckej dani podal len za roky 2004 a 2005,
- od roku 2006 až do svojho výmazu z obchodného registra dodávateľ stavby nepodal žiadne ročné hlásenia, ktoré by preukázali jeho ekonomickejšiu činnosť a
- uznesením Okresného súdu Košice I. sp.zn. 27 Cbr 152/07-41 zo dňa 18. februára 2009 bola spoločnosť H.T.KOV s.r.o. (dodávateľ stavby) vymazaná z obchodného registra.

50. Hore uvedené skutočnosti, a to najmä „ex offio“ výmaz dodávateľskej spoločnosti z obchodného registra necelé 4 mesiace po tom, čo mal dodávateľ stavby zrealizovať s plným podnikateľským nasadením svojich technických a personálnych zdrojov vyhotovenie diela v rozsahu vymedzenom v bode 4 (iii), pre kasačný súd predstavujú skutkové prekážky pre logický záver o opaku.

Pokiaľ žalobca poukazuje na overený podpis pána Kotúča, resp. jeho vedomý zápis do obchodného registra vo funkcii konateľa spoločnosti, kasačný súd uvedenú argumentáciu nemôže vyhodnotiť ako relevantnú pre spochybnenie jeho celej výpovedi zo dňa 11.04.2012.

51. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd zdôrazniť judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá je aj pri aplikácii Súdneho správneho poriadku použiteľná a týka sa aj aktuálnej otázky prerozdelenia dôkazného bremena (m.m. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 5 SŽ-o-KS 29/2005):

„V okamihu, kedy správca dane spochybní dôveryhodnosť údajov v daňovom priznaní, musí daňový subjekt v daňovom konaní preukázať, že k vynaloženiu výdavkov skutočne na jeho strane došlo.

Už samotné zistenie skutočnosti, že vystavovatelia dotknutých daňových dokladov popreli ich vystavenie (inak povedané spochybnili hodnovernosť existencie daňového dokladu ako aj v ňom zaznamenaných údajov o tovare), jednoznačne spochybňuje vierohodnosť tvrdení žalobcu o výške výdavkov vychádzajúcich z týchto dokladov a deklarovaných v jeho daňovom priznaní. “

52. Tiež pozornosti kasačného súdu neuniklo, že žalobca nepredložil správcovi dane relevantné dôkazné prostriedky vo forme povinnej a inej dokumentácie (najmä projekt stavby a inú relevantnú dokumentáciu v zmysle čl. VIII. bod 2 zmluvy o dielo ako aj ustanovenia § 45 ods. 2 Stavebného zákona potrebný na vydanie stavebného povolenia vrátane statických a dynamických výpočtov konštrukcií stavieb, rozhodnutia v stavebnom konaní, stavebný denník v rozsahu vymedzenom v § 46d stavebného zákona či atesty pre nebezpečné zariadenia), ktoré by preukázali podiel dodávateľa stavby na stavbe, resp. jej samotnú existenciu v tom rozsahu, v akom bola dohodnutá v zmluve o dielo.

53. Na tomto mieste musí Najvyšší súd poukázať na zásadu poctivého obchodného styku, ktoré ako jedna z riadiacich zásad obchodného práva prerastá aj do iných právnych odvetví - v prejednávanej veci predovšetkým do daňového práva s tým cieľom, že je povinnosťou štatutárnych orgánov obchodných spoločností zabezpečiť nielen prínosné výsledky podnikania ale aj jeho neskoršiu preukaznosť z dôvodu ochrany spoločníkov či akcionárov pred sankcionovaním zo strany orgánov štátnej moci.

54. Daňovo - účtovné doklady, ako sú faktúry, dodacie a príjmové listy, potvrdené protokoly o vykonaní prác či zhotovení diela, prepravné dokumenty, potvrdenia z mýtného systému a iné, sú na jednej strane významnými dôkaznými prostriedkami pre oblasť súkromného práva, ale na druhej strane ide o listiny s daňovo-právnym charakterom, ktoré sú iba logickým následkom (záznamom udalosti), ktoré vytvárali a formovali obsah a charakter toho ktorého zdaniteľného obchodu, pri realizácii ktorého správca dane absentoval.

Preto, ak správcovi dane vzniknú pochybnosti, že určitá udalosť (časť) zdaniteľného obchodu sa nezrealizovala, potom je dôkazným bremenom, ktoré má oporu v hore uvedenej zásade poctivého obchodného styku v spojení s pravidlom obozretného podnikania, žalobcu ako daňového subjektu v súlade s § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z. preukázať, že nielen v spochybnenej časti sa zdaniteľný obchod zrealizoval ale aj jeho výsledky použije na dodávky tovarov a služieb ako plátiť.

55. Správny súd sa k takto zistenému skutkovému stavu vôbec nevyjadril a naopak tieto zistenia s neodôvodneným odkazom na judikatúru Súdneho dvora odmietol. Preto až po vyhodnotení relevancie skutkového stavu zisteného žalovaným a na základe preverenia zákonných podmienok na priznanie a uplatnenie práva na odpočítanie dane mohol správny súd vysloviť záver, či žalobca nielenže existenciu stavby ale aj jej využitie v čase daňovej kontroly relevantným spôsobom preukázal, a aké dôsledky pre žalobcu z toho budú vyplývať.

Nakoľko tak správny súd nekonal, je oprávnený dôvod kasačnej sťažnosti, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec.

V.

56. Kasačný súd vzhľadom na dôvod kasačnej sťažnosti uplatnený sťažovateľom uvádza, že napadnutý rozsudok nespĺňa zákonné požiadavky na formálne i obsahové náležitosti rozsudku požadované v zmysle § 139 S.s.p. Uvedený rozsudok správneho súdu nedostatočne vychádza zo zisteného skutkového stavu, ktorého právna subsumácia pod právo Únie a judikatúru Súdneho dvora nebola riadne správnym súdom odôvodnená. Kasačný súd sa nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi obsiahnutými v napadnutom rozsudku o tom, že preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov ako aj zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci týkajúce sa priznania práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty.

Počas konania kasačný súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

57. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté svojej staršej judikatúry (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 5SŽ-o-KS 29/2005, resp. v rozsudku sp.zn. 1 Sžfk18/2016, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 20 a contrario § 22 ods. 1 S.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

58. Kasačný súd v preskúmvanej veci v súlade s ust. § 455 S.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by nariadenie pojednávania bolo potrebné.

59. O nároku na náhradu trov kasačného konania kasačný súd podľa § 467 ods. 2 S.s.p. nerozhodol, lebo toto rozhodnutie spadá do právomoci správneho súdu.

Podľa § 467 ods. 2 S.s.p. platí, že ak kasačný súd zmení rozhodnutie krajského súdu, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).